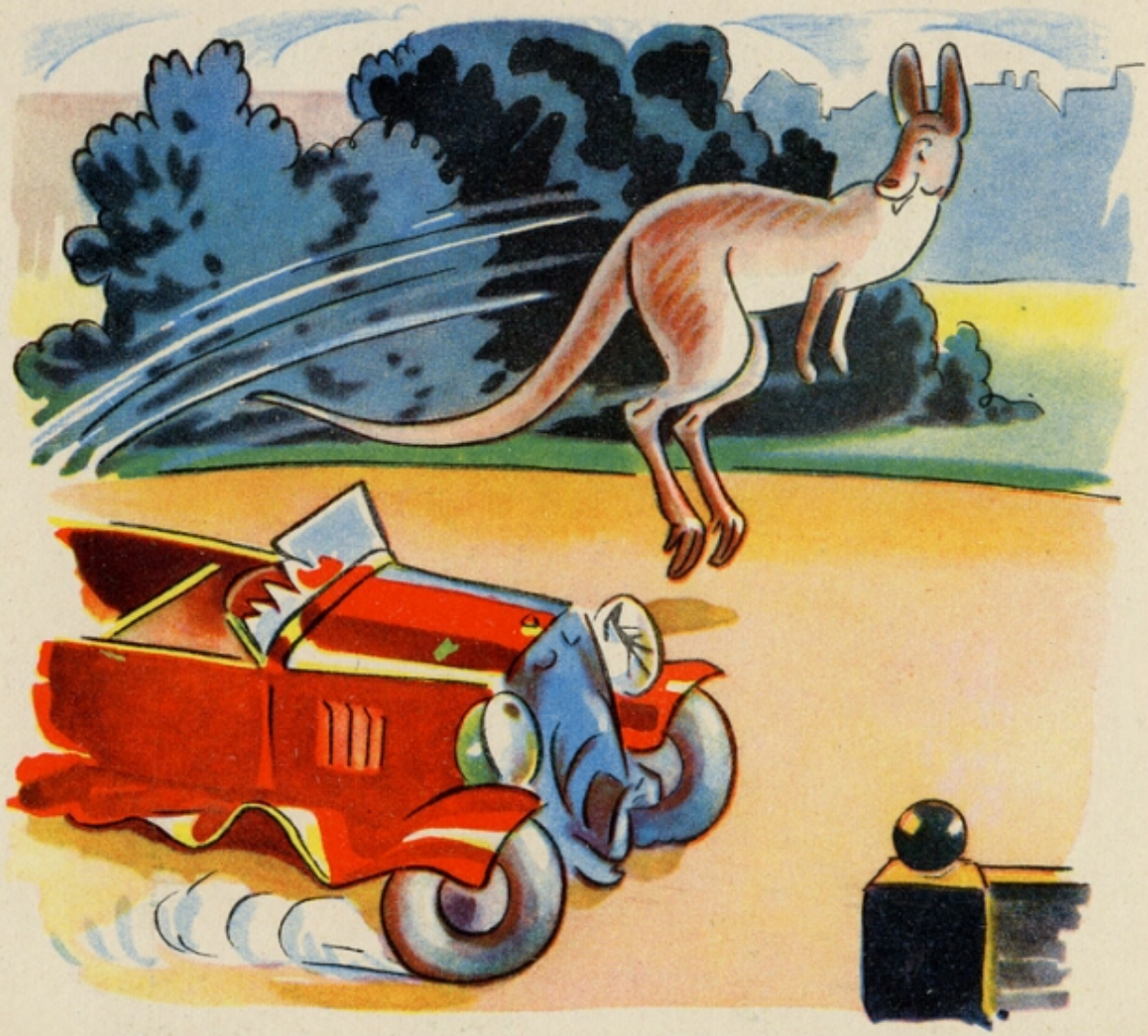

„Kas sa käpuli ei laskugi?“ küsis auto. „Mõtled ehk istuma jääda, kui ma minema pistan?“

„Eks me näe,“ kostis känguru ning luges: „Üks, kaks, kolm!“ Vedrutas korra koibade ning sabaga ja lendas nagu lingust paisatuna kohe seitse meetrit edasi, kaardus korraks maha, võttis siis jälle hoogu ning lendas uuesti edasi. Ikka vops ja seitse meetrit, vops ja seitse meetrit. Autol kippus imestusest hing lämbuma. Jõnkadi-jõnkadi vuristas ta küll sõita mis suutis, kuid känguru aina kadus ees.

Kui auto ähkides tee lõppu jõudis, nurises ta üsna pahaselt: „Kuule, Sina, mis õigusega tikud sa lendu, kui sul tiibugi pole? Ega sa tsepeliin ole!“